

λυειδῆ χρώματα ὑφάσματός τινος, τὰ ὅποια καλλιτεχνικῶς κατανεμημένα καὶ κατηυθυσμένα ἀπεικονίζουσι καὶ δικαίως τὸ πράγματι καλλιτεχνικὸν ἔργον τοῦ φιλοκάλου καὶ σοφοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ὡς τὰ πολλὰ καὶ πολύχρωμα ἄνθη, τὰ ὅποια καίπερ φέροντα τὰ τοιαῦτα χρώματα παριστῶσιν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ ἀνθρώπου ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ὄρατον τὸ τῆ ἀπανταχοῦ φύσει ὄν, ὃ τοιοῦτον ὄρατον εἶνε ἀπαύγασμα τοῦ ἀνωτάτου καὶ ὄραιστατου ὑπὲρ πάσαν ἀνθρωπίνην ἔκφρασιν καὶ παράστασιν τοῦ κοινοῦ ἀρχιτέκτονος Θεοῦ μας.»

Καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐφ' ὑμᾶς, κύριε Σιμιτζέ-πουλε, — ἵνα τὴν τοῦ Θεοῦ γλῶτταν λαλήσωμεν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΠΑΛΛΗ

Ἀπὸ ἑνα μέρος τῆς Ἑπειρος γράφουν πρὸς τὸν κ. Πάλλη :

. . . . 4)17 Ὀκτώβρη 1910.

Σεβαστὲ κύριε Ἀλεξάντρε Παῖλλη

Liverpool

Προχτὲς πῆρα τὸ Ἡλιοφέγγαρο ποῦχες τὴ κωλοσύνη νὰ μοῦ στέλλης καὶ Σὲ φχαριστῶ μὲ τὸ τυρωπιάνω. Τὸ διάβασα κ' εἶδα πῶς ἔχετε μεγάλο πόθο νὰ δουλέητε γιὰ τὸ κωλὸ τοῦ ἔθνου μας καὶ νὰ τοῦ ξεκάνετε τὴ γλωσσικὴ του σκούργια. Καὶ βέβαια εἶνε ἀλήθεια πῶς ἡ καθαρεύουσα τοῦ εἶναι σὰν μιὰ θηλιά στὸ λαϊκόν, ποῦ δὲν ἀφήνει νὰ καυιπίνῃ ὅ,τι τοῦ δίνουν γιὰ πνευματικὸ φαγι. Ἀλλά, ἔλα ποῦ κ' ἡ δημοτικὴ δὲν ἦρθεν ἀκόμη σωστὰ ἀρματωμένη γιὰ νὰ διώξῃ τὴ κλέφτρα τὴ καθαρεύουσα. Γιὰ τοῦτο χρειάζεται δουλειὰ καὶ μεγάλη δουλειὰ κωλίας καὶ δὲ θὰ ἦτανε ἄσχημα νὰ γινότανε καὶ κανένα συνέδριο δημοτικιστιῶδωνε γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦτο μοναχιά. Αὐτὴ ἴνε ἡ μικρὴ μου γνωμὴ, ποῦ μοῦ ἦρθε, ἀφόντας ἀρχισα νὰ μελετῶ τὰ βιβλία Σας (σὰν τὸ ταξιδοὶ καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ κ. Ψυχάρη) ποῦ μοῦ δίνει ἕνας ποῦρος δημοτικιστῆς ἐδῶ καὶ μοῦ δίνει καὶ τὸ «Νουμᾶ» ταχτικά. Σὰφτὸ τὸ φύλλο διαβάζω κάθε τόσο καὶ γράμματα πολλῶνε ποῦ Σοῦ στέλνουνε γιὰ νὰ Σὲ φχαριστήσουνε γιὰ τὰ βιβλία ποῦ τοὺς στέλνεις. Θὰ σοῦ ζητήσω κ' ἐγὼ τὸ λοιπὸν νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ μοῦ στέλλης τίποτα βιβλία καὶ ξέρω πῶς θάχης τὴ κωλοσύνη νὰ τὸ κάνης. Γιατὶ τέτοια βιβλία σὰν τὴν Ἰλιάδα, τὸ Βαγγέλιο, τὸ βιβλιαράκι Brugman, ὁ Ταμπουράς κ. ἄ. καλὰ εἶνε νὰ διαβάζωνται ἀπὸ ὅσο τὸ δυνατὸ πλιώτερος. Λυποῦμαι ποῦ οἱ φροντίδες τοῦ πατρικοῦ μου ὄρα-

νοῦ σπητιοῦ δὲ μοῦ δίνουν χέρι νὰ κάνω κ' ἐγὼ τὸ μέρος μου. Γιὰ νὰ μὴ Σὲ βαρῆνω δὲ Σοῦ ἀναφέρω λεπτομέρειες ἀπὸ πολλὰς συζητήσεις ποῦ μοῦ ταχίζουνε. Μονάχι γιὰ νὰ δῆτε τὸ φανατισμὸν καμποσῶνε ἀναφέρω ὅτι προχτὲς ἕνας γυιτροὺς κοντὰ στὰ ἄλλυ τὰ κοντὰ ποῦ εἶπε, πρόστρεσε πῶς ἂν εἶχε στὸ χέρι του θὰ κρεμοῦσε «τοὺς καταστροφεῖς τῆς γλώσσης». Μοῦ φάνηκε ἄκείνη τὴ στιγμὴ πῶς δὲν ἦτανε στὰ σωστά του.

Ὡστόσο ἀκωυτερόντως, Σὰς φχαριστῶ ἀπὸ τὰ τῶρα ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ καρδιά.

Πάντα δικός Σας

***

Υ. Γ. Καὶ πάλι Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ στέλλετε χωρὶς ἄλλο βιβλία καὶ νὰ εἴστε σίγουρος ὅτι δὲν θὰ πᾶνε στὰ χιμένα, ἀλλὰ θὰ φέρουν τὸν καρπὸ ποῦ πρέπει.

(Ὁ ἴδιος

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΙΑ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Θὰ σοῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἂν τυπώσεις ἕναν πρέχειρο πίνακα λαθῶν ποῦ γίνανε στὰ νέα βιβλία μου, σὰ δὲν πρόφταξε νὰ μπεῖ στὸ τέλος τους.

Ἀργότερα σκοπεύω νὰ τυπώσω μιὰ μικρὴ φυλλάδα σχετικὴ στὴ σειρὰ ὄλων τῶν βιβλίων τῶν «Ἑπτὰ Σφραγίδων» γιὰ τὰ παραράματα τους καὶ τίς μικρὰς ἀλλαγὰς ποῦ συμβῆκανε στὸ μεταξὺ σὲ διάφορες σελίδες. Προπάντων στὴν Ἀγία-Βαρβάρα ποῦ στάθηκε πιδ ἄτυχῃ στὴν ἐκδοσὴ μὲ τὰ τυπογραφικὰ παραελεψίματα ποῦ τὴν ἀσκημίζουνε. Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀγία-Βαρβάρα ἔπαθε καὶ σημαντικὴ ἀλλαγὴ στὸ σκηνικὸ τῆς μέρος κὶ ἀπὸ διορθωμένο μόνο κείμενο μεταφράστηκε στὰ γαλλικά.

Τυπογραφικὰ λάθια : - Στὲ «Θέατρο καὶ Πρόζα» σελ. 11, ἀράδα 19, ἀντὶ **συγανὰ** νὰ διαδαστεῖ **σιγανὰ**.

Στὰ «Τρόπαια στὴν Τρικυμιά» σελ. 21, στίχ. 2, ἀντὶ **πρανὰ** = **τρανὰ**

σελ. 32 στίχ. 3

ἀντὶ **ἀἴτοφτέρουγη** = **ἀἴτοστεφάνωτη**.

σελ. 69, στίχ. 10

ἀντὶ **λερεῖς τῆς** = **λερεοὶ τῆς**

Στοὺς «Τσιγγανόθεους» σελ. 39 στίχ. 10

ἀντὶ **τῆ χορδ** = **τὸ χορδ**